

Arrest

nr. 234 555 van 27 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die loco advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 21 november 2011 diende hij een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in in België.

Op 23 oktober 2012 weigerde de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) resulteerde in het arrest nr. 99.234 van 19 maart 2013 waarbij hem zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Op 24 april 2013 betekende de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een bevel tot terugbrenging aan verzoekers voogd.

30 juli 2013 diende verzoeker een tweede VIB in. Op 9 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Diezelfde dag betekende de gemachtigde opnieuw een bevel tot terugbrenging aan verzoekers voogd. Het beroep dat namens verzoeker tegen de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname indiende werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 116 641 van 9 januari 2014.

Verzoeker diende op 10 februari 2014 een derde VIB in. Op 5 augustus 2014 weigerde de commissaris-generaal zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Op 8 augustus 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Het beroep dat verzoeker indiende tegen de hiervoor vermelde beslissing van de commissaris-generaal van 5 augustus 2014, resulteerde in een arrest nr. 138 867 van 19 februari 2015 houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker diende daarna nog een vierde en vijfde VIB in, die resulteerden in beslissingen van de commissaris-generaal tot de weigering van inoverwegingname op respectievelijk 17 maart 2016 en 12 september 2016.

Op 4 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: M.,

voornaam: M. K.

geboortedatum: 01.01.1995

geboorteplaats: Kapisa

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, ALIAS:M. M. °31/12/1995

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 04/11/2017)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en

volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;*

■ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

■ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*

■ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart. (PV 108844/2017 van de politie zone van Brussel GZW)

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan bevelen om het grondgebied te verlaten tussen 08/08/2014 en 25/03/2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Een vijfde asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 01/09/2016 en werd bij beslissing van 12.09.2016 niet in overweging genomen.”

Diezelfde dag legt de gemachtigde aan verzoeker ook een inreisverbod op, voor de duur van drie jaar, onder de volgende motieven:

“INREISVERBOD

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten(1):

Naam : M.

voornaam : M. K.

geboortedatum : 01.01.1995

geboorteplaats : Kapisa

nationaliteit : Afghanistan

In voorkomend geval, ALIAS: M. M. °31/12/1995

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04/11/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

■ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV 108844/2017 van de politie zone van Brussel GZW)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan bevelen om het grondgebied te verlaten tussen 08/08/2014 en 25/03/2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan

deze nieuwe beslissing. Een vijfde asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 01/09/2016 en werd bij beslissing van 12.09.2016 niet in overweging genomen.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. “

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Verzoeker dient op 17 november 2017 een zesde VIB in, dat door de commissaris-generaal bij beslissing van 27 februari 2018 wordt afgewezen.

Verzoeker dient op 20 juli 2018 een zevende VIB in, dat resulteert in een afwijzende beslissing van de commissaris-generaal van 19 oktober 2018. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indient, wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 226 318 van 19 september 2019.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De middelen die verzoeker aanvoert luiden als volgt:

"III. EERSTE MIDDEL

Met betrekking tot het inreisverbod

Schending van artikel 74/11. Sl. tweede lid en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur

De bestreden beslissing houdt een inreisverbod in voor een duur van 3 jaar.

Tegenpartij motiveert deze beslissing als volgt:

"Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV 108844/2017 van de politiezone van Brussel GZW)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan bevelen om het grondgebied te verlaten tussen 08/08/2014 en 25/03/2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. "

Verzoeker was niet aan het werk. Hij was aanwezig in een snackbar, samen met vrienden, maar was er niet aan het werk.

Op moment van de arrestatie was er in de snackbar een probleem met de verwarming.

De vier vrienden bekeken of zij iets konden doen, in afwachting van de loodgieter, die reeds was gebeld.

Op dat moment vond de controle plaats en nu wordt verzoeker beschuldigd van zwartwerk.

Hij was echter in de snackbar aanwezig als klant.

De controle die plaatsvond, werd gedaan door de politie. De vaststellingen die gebeurden zijn in strijd met de realiteit.

Er werd ten opzichte van de eigenaar van de snackbar dan ook geen PV opgemaakt voor zwartwerk. Dit terwijl de bestraffing voor zwartwerk vooral voor de werkgever is.

Hieruit kan men afleiden dat de feiten niet serieus zijn. Er kan geen sprake zijn van zwartwerk.

Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan. Hij werd ten onrechte niet erkend als vluchteling. Hij kan niet terugkeren naar Afghanistan. Indien hij zou terugkeren, zou hij zijn leven in gevaar brengen.

Verzoeker bevond en bevindt zich in een situatie van noodtoestand, waardoor hij een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan uitvoeren."

en

"TWEEDE MIDDEL

Met betrekking tot het inreisverbod

Schending van artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet. van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur

Het inreisverbod is in casu op stereotiepe wijze gemotiveerd. Tegenpartij houdt absoluut geen rekening met de individuele omstandigheden eigen aan verzoeker.

Overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn is het echter duidelijk dat het inreisverbod rekening moet houden met de individuele omstandigheden eigen aan elk dossier.

Zo leest men in de overweging 14:

"Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar."

Artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn stelt:

"2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid

Artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet stelt ook uitdrukkelijk dat "de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. "

In casu verwijst men bij de motivering omtrent de duur van het inreisverbod slechts naar de zogenaamde schending van de openbare orde.

In eerste instantie kan verwezen worden naar hetgeen hierboven uiteen werd gezet met betrekking tot het zwartwerk. Verzoeker was niet aan het werk. Hij was slechts aanwezig in de snackbar als klant. De politie kan niet bewijzen dat het gaat over zwartwerk.

Ondergeschikt is verzoeker het niet eens met het idee dat werken in het zwart een schending van de openbare orde zou uitmaken.

Zwartwerk is een overtreding die slechts in hoofde van de werkgever wordt bestraft.

Zwartwerk is geen juridische term en deze wordt dan ook niet vermeld in het sociaal strafwetboek.

De juridische term voor wat in de volksmond 'zwartwerk' genoemd wordt, is niet-aangegeven arbeid.

Niet-aangegeven arbeid wordt bestraft in artikel 181 van het Sociaal Strafwetboek (sancties voor de werkgever).

De werknemer wordt in principe beschouwd als slachtoffer van de irreguliere arbeidsrelatie.

Het is onlogisch en zelfs onethisch om slachtoffers middels repercussies in de verblijfsprocedure te bestraffen.

Het is niet correct om de werknemer in een irreguliere arbeidsrelatie te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde.

Dit is niet voorzien in enige wettelijke bepaling en is onlogisch en onrechtvaardig.

De bestreden beslissing is onjuist, minstens niet afdoende gemotiveerd."

en

"DERDE MIDDEL

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten

Schending van de formele motiveringsverplichting van bestuurshandelingen, opgenomen in de artikelen 1 tot 4 van de wet motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991; schending van de artikelen 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet; Schending van Richtlijn 2008/115/EG Van het Europees Parlement en de Raad, van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn)

Eerste onderdeel

De verwerende partij baseert zich op artikel 74/14, §3, 1 ° van de wet.

Er zou een risico op onderduiken zijn.

Echter dit risico is er zeker niet.

Artikel 74/14 §3 voorziet in de uitzonderingen op het beginsel dat er een termijn wordt gegeven om het bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze uitzonderingen dienen restrictief geïnterpreteerd te worden. Men dient het ganse parcours van de vreemdeling in ogenschouw te nemen.

De eerste uitzondering opgenomen in artikel 74/14 §3 (dus 1°) is een omzetting van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn, die voorziet dat:

In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toe kennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.

Gelet op dit artikel kan men slechts indien aan bepaalde criteria is voldaan afzien van een termijn om het grondgebied te verlaten.

Daaraan is in casu niet voldaan.

Het risico tot onderduiken is omschreven in artikel 1, 1 1 de van de Vreemdelingenwet :

11° risico op onderduiken : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen

Het artikel 3, punt 7 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft het onderduikrisico als volgt:

„risico op onderduiken“ : het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;

Uit de motivering van verwerende partij blijkt niet op welke criteria men zich baseert om te besluiten dat er sprake is van een onderduikrisico.

Er wordt gesproken van het niet hebben van een vast adres.

Dit is in eerste plaats feitelijk onjuist.

Bovendien toont deze motivering niet aan dat de verwerende partij een globaal onderzoek voerde naar het parcours van de verzoeker. Men heeft automatisch gesteld dat bij verzoeker een onderduikrisico is.

Er wordt niet aangetoond dat er effectief een onderduikrisico is.

Op deze grond kan men dus niet afzien van het toekennen van een termijn om het grondgebied te verlaten.

Tweede onderdeel

Verwerende partij baseert zich op artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Men stelt dat verzoeker een bedreiging zou zijn voor de openbare orde.

Ook deze bepaling dient restrictief geïnterpreteerd te worden.

Het feit dat verzoeker in het zwart gewerkt zou hebben, is in eerste plaats niet waar, en in tweede plaats niet afdoende om, te spreken van een bedreiging voor de openbare orde.

Verzoeker verwijst naar het arrest Z. Zh. t. Nederland¹, waarin het Hof van Justitie motiveert wat onder bedreiging voor de openbare orde moet worden verstaan, zodat geen termijn voor vertrek dient te worden gegeven:

"48 Daaruit volgt dat de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, maar dat die eisen in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren, restrictief moeten worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 32 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

49 Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).

50 Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit

dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht a/s misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115.

51 Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt. Het feit dat een strafrechtelijke veroordeling niet onherroepelijk is geworden staat er dus niet aan in de weg dat een lidstaat zich op de uitzondering bedoeld in artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 kan beroepen. Zoals de advocaat-generaal in punt 65 van haar conclusie heeft opgemerkt, is in de bewoordingen van deze richtlijn voor een voorwaarde van onherroepelijkheid immers geen steun te vinden en zou die voorwaarde indruisen tegen het doel van artikel 7 van die richtlijn, te weten dat er een specifieke termijn voor vrijwillig vertrek wordt vastgesteld, aangezien die termijn in veel gevallen zou dreigen te worden overschreden a/s gevolg van de duur van de nationale gerechtelijke procedures.

52 Voorts kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht a/s misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip „openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaat dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn.

53 Bijgevolg staat het in casu aan de verwijzende rechter om na te gaan of, zoals lijkt voort te vloeien uit de stukken waarover het Hof beschikt, de beoordelingen van de Staatssecretaris in de gevallen van Zh. en O., dat zij elk een gevaar voor de openbare orde van Nederland zouden vormen, zijn gebaseerd, in het geval van Zh., op de enkele grond dat hij was veroordeeld voor het plegen van een naar Nederlands recht a/s misdrijf strafbaar gesteld feit, en, in het geval van O., op de enkele grond dat hij ervan werd verdacht een dergelijk strafbaar feit te hebben gepleegd.

54 Gelet op het voorgaande dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 in die zin moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk volgens welke een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander wordt geacht een gevaar voor de openbare orde te vormen in de zin van die bepaling, louter omdat hij wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld. (...) ”

In casu stelt verwerende partij dat er sprake is van een bedreiging voor de openbare orde omdat verzoeker in het zwart zou gewerkt hebben.

Er werd geen onderzoek gedaan om na te gaan of het gedrag van verzoeker een echte en actuele bedreiging uitmaakt van de openbare orde, zoals door de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt voorzien.

De beslissing om geen termijn toe te kennen om het grondgebied te verlaten kan dan ook niet op artikel 74/14, §3, 3° Vr. W. gebaseerd worden.”

2.2. De Raad beoordeelt vooreerst de middelen in zoverre ze zijn gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de daarin opgenomen motieven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Er zijn in casu dus twee rechtsgronden, die elk op zich determinerend kunnen zijn voor het nemen van het bevel als dusdanig.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en zich dus in de situatie zoals bepaald in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, zodat een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden opgelegd. In die optiek is de verwijzing naar 3° van dezelfde bepaling overtoollig en heeft verzoeker geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek ertegen.

In het bevel om het grondgebied wordt verder gemotiveerd, op grond van artikel 74/14, §3, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

In de mate dat verzoeker deze afwezigheid van termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten viseert, voert hij in wezen onrechtstreeks aan dat hem ten onrechte geen dertig dagen zouden zijn verleend om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Op heden is deze

termijn van dertig dagen sedert de datum van de bestreden beslissing al ruimschoots verstreken, en verzoeker heeft het grondgebied niet verlaten. Daarenboven zal hierna blijken dat het inreisverbod niet alleen werd genomen op grond van het motief dat geen termijn werd toegestaan voor vrijwillig vertrek, maar ook op grond van het motief dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, en zal evenzeer blijken dat dit laatste motief overeind blijft.

Om deze redenen valt niet in te zien welk belang verzoeker heeft bij zijn grief aangaande de toepassing van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de middelen, in zoverre ze gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing, niet kunnen worden aangenomen.

2.3. De tweede bestreden beslissing, i.e. het inreisverbod, is gesteund op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

In de tweede bestreden beslissing staat onder meer met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd met als reden dat *“een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*.

Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven *“aan bevelen om het grondgebied te verlaten tussen 08/08/2014 en 25/03/2016”*, zoals in de bestreden staat vermeld. Hij betoogt echter dat hij ten onrechte niet werd erkend als vluchteling en niet naar Afghanistan kan terugkeren zonder zijn leven in gevaar te brengen.

Uit de feiten uiteenzetting blijkt echter dat alle verzoeken om internationale bescherming die verzoeker in België heeft ingediend werden afgewezen, in essentie omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd geacht en omdat er voor burgers in de provincie Kapisa geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook het zesde en zevende VIB, ingediend nadat de thans bestreden beslissingen werden genomen, strandden op deze vaststellingen. Verzoeker toont dus niet aan dat hij geen gevolg kon geven aan de vermelde bevelen om het grondgebied te verlaten.

Aangezien dit motief blijft staan, is het motief dat is gesteund op de vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, als overtuigend aan te merken, zodat verzoeker ook op dit punt niet aantoonde welk belang hij zou hebben bij het eventueel gegrond bevinden van zijn kritiek ertegen.

Uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij verzoeker een inreisverbod kon opleggen.

Wat, tot slot, de duur van het inreisverbod betreft, betoogt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met zijn individuele omstandigheden nu slechts wordt verwezen naar de zogenaamde schending van de openbare orde.

Zoals hierboven reeds is gebleken, voorziet artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet in verschillende gradaties voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Zo kan in “standaardgevallen” een inreisverbod worden opgelegd tot drie jaar, kan deze termijn worden verlengd tot vijf jaar wanneer de betrokkene fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, en kan deze termijn worden overschreden wanneer

de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In ieder geval moet, zoals verzoeker terecht stelt, de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

De gemachtigde is in casu binnen de standaardtermijn gebleven en heeft geopteerd voor een termijn van drie jaar. Hij heeft daarbij rekening gehouden met het feit dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en op heterdaad is betrapt voor zwartwerk, zoals blijkt uit het in de bestreden beslissing vermelde PV.

Verzoeker betwist de vaststellingen omtrent het zwartwerk. Hij betoogt dat hij slechts aanwezig was in de snackbar als klant en dat zich aldaar op het moment van zijn arrestatie een probleem stelde met de verwarming, waarop hij en zijn vrienden bekeken of ze iets konden doen in afwachting van de loodgieter, die reeds was gebeld. Ten opzichte van de eigenaar van de snackbar werd geen PV opgemaakt, terwijl de bestraffing voor zwartwerk vooral voor de werkgever is.

Met zijn vergoelijkingsen en beweringen zonder meer, toont verzoeker echter geenszins met concrete argumenten aan dat de betrapting op heterdaad, zoals vastgesteld door de politie, in strijd zou zijn met de realiteit, en evenmin dat de verwerende partij met deze vaststellingen in het PV geen rekening zou kunnen houden.

Het kan derhalve niet redelijkerwijze worden betwist dat dit gegevens zijn die deel uitmaken van de specifieke omstandigheden van het geval, zoals artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat oplegt, zodat niet is aangetoond dat de verwerende partij ze niet mocht betrekken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, nu dit zwartwerk leidt tot de vaststelling dat verzoeker arbeid heeft verricht zonder dat hij daarvoor in het bezit was van de vereiste machtiging. De vraag of de juridische kwalificatie van de vastgestelde feiten als zijnde in strijd met de openbare orde al dan niet correct is, is in casu niet van belang, nu de gemachtigde, zoals reeds gesteld, binnen de standaardtermijn van maximum drie jaar is gebleven. Op verzoekers argumenten ter zake moet dan ook niet verder worden ingegaan.

2.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat ook de middelen, in zoverre ze zijn gericht tegen de tweede bestreden beslissing niet kunnen worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS